

Indhold

Indledning	2
Om at gå i Opløsning - del 1	3
Om at gå i Opløsning - del 2	4
Om det store Mysterium - del 1	5
Om at gå i Opløsning - del 3	7
Om det store Mysterium - del 2 <i>NYT</i>	8
Om at gå i Opløsning - del 4	10
Om det store Mysterium - del 3	11
Om at være på vej Tilbage - del 1	13

Indledning

Noget om Den Store Roman i Små Bidder og hvordan det hele hænger sammen. Hvad er plottet og om hvordan den bliver skrevet.

Lige nu er den delt op i 3 faser, men jeg arbejder stadig med, om det virkelig *skal* være 3 forskellige faser, men det er nu ikke helt sikkert.

Det er en udviklings- og kriminalhistorie (en slags i hvert fald) om en kvinde i nød.

Noget af det er fra mit liv, forstørret og forstyrret.

Og noget af det er fra noget, som andre har sagt eller jeg har set og læst.

Og noget af det er endda fra mine drømme.

For ikke at tale om det, som bare kommer fra et eller andet sted.

Om at gå i Opløsning - del 1

88 år! Hun havde mest lyst til bare at krølle sig sammen midt på Nettos parkeringsplads. Eller, måske ville hun hellere bare lægge sig helt fladt ved siden af reolen med de blå hortensia? Helt fladt, og så bare vente på at flyde stille og roligt igennem asfalten, til hun ikke længere fandtes. Til hun var helt væk.

50 år mere af det her, det var næsten helt sikkert mere, end hun kunne bære. Hun havde få minutter før, helt overvældet af træthed over livet, taget telefonen frem og tjekket den gennemsnitlige levealder for kvinder, som er 38 i 2018. Hun havde helt klart satset på noget i retning af de 78, og havde allerede følt sig helt oplivet ved tanken om, at hun havde klaret halvdelen. "Se det er jo slet ikke så slemt", havde hun næsten smilende sagt til sig selv og følt sig fint i stand til at gå på jagt efter 2 liter mælk, 1 yoghurt, pastaskruer, diverse pålæg til madpakkerne i morgen og til sidst, hvis hun huskede det, de klare sække til haveaffaldet. Og så hjem og lege med Barbie eller restaurant, eller hvad det nu var, hun havde lovet. Smile til manden og så bare lade som om, at alt var ok indeni i 40 år mere. Det skulle nok gå det hele. Og det var jo nærmest også bare 39 år, for lige om lidt havde hun jo fødselsdag, og se så nemt, var det første år af de 40 allerede gået.

Hun havde følt sig helt opstemt og havde endda smilet til en mor med barnevogn og en lille dreng i hånden. Jo, der var gode muligheder i en sådan en gennemsnitlig levealder på 78.

Men nu! Nu var der lige røget 10 år oveni! Tanken om de 2 liter mælk blev mere, end hun kunne bære. Så der stod hun nu, en voksen kvinde på altså næsten 39 med næsten 50 gode år tilbage, som bare havde lyst til at forsvinde ned under asfalten og blive til det rene ingenting.

Himlen havde heldigvis en tilpas faretruende farve, som passede perfekt til hendes humør, men som også overbeviste hende om fornuften i ikke at blive stående, men i stedet få skyndt sig ind i Netto og købt de stakkels 2 liter mælk. Og på den måde kom hun med hverdagens hjælp igen igennem endnu en krise.

På vej ind i butikken glædede hun sig over, at hun endnu engang havde formået at nå et skridt videre og et skridt tættere på afslutningen. Og om aftenen ville der være gået en hel dag mere. Og det var jo slet ikke så dårligt.

Tanken fik hende endda til at smile lidt igen. Det og så chokoladen, som hun ville spise på de 5 minutters gåtur hjem.

Om at gå i Opløsning - del 2

Hun lyver og lyver. Og nogle gange lyver hun uden at vide det.

Hun tror, at alt er godt, så det er det, hun svarer, når folk så sødt spørger. Men det er ikke godt. Det er aldrig godt. Det bliver aldrig godt. Det bliver bare ved og ved.

Måske er der en kort pause, hvor hun kan bilde sig ind, at alt er godt. Men det er det ikke. Det er bare en pause. En pause hun må øve sig i at nyde, inden det går i gang igen.

Huske, at det bare er en pause, så hun ikke bliver så skuffet og overrasket, når det begynder igen.

Åh pauser. De er faktisk virkelig rare at være i.

Hvis man indretter sig rigtigt i dem, er de helt lune og bløde. Man kan egentlig nemt lægge et tæppe hen over de hårdeste kanter, og så er det egentlig ikke så slemt.

Hun kan godt mærke, at den bare er midlertidig den pause, og muligvis er den heller ikke helt ægte, for måske *har* hun løjet en lille bitte smule for at lokke pausen hen til hende. Men det er vel nok rart alligevel.

Hun lægger et ekstra tæppe hen over løggen, og så er der ingen, der lægger mærke til den mere.

Om det store Mysterium - del 1

'Sofus mangler sin nye Molobluse. Det er den med alle traktorerne på. Den var ikke på hans plads i fredags og nu har vi ledt alle vegne og pædagogerne også, og Sofus er bare så ked af det. Vil I ikke nok være søde og rare at se, om den skulle være kommet med hjem?'

Gu' ville hun da ej. Være sød og rar. Det ku de selv være. De kunne for eksempel være søde og rare at lade være med at give deres afkom åndssvagt Molotøj på i børnehaven, når enhver ved, at her bliver der malet og plasket og leget med ler og mudder, så tøjet ikke holder mere end en måneds tid, hvis de da ikke er nået at vokse ud af det inden. Hvad Fanden skal de så med Molo, som koster mere end, hvad hun vil bruge på en bluse til sig selv.

Men jo, selvfølgelig skulle hun da være sød og rar, for hun havde da også fået Sofus' fortællinger om traktoren på ærmet og den på maven og sammen med eget Barn havde de lavet en lang historie om den store traktor på ryggen. Så jo, hun vidste udmærket godt, hvor meget Sofus elskede den bluse og hvad ragede det overhovedet hende, hvad andre brugte deres penge på og måske havde han fået den i gave. Og hvad skulle den også bare ligge der i skuffen for og vente på en festdag, når unger i den alder jo vokser ud af deres tøj fra den ene dag til anden?

Øv. Lige så dejligt det havde været at lukke al den damp ud over de åndssvage forældre, lige så nedslående var det nu at irrettesætte sig selv bagefter. Øv, øv, øv.

Hun vendte sig fra opslagstavlen og fra den bedende seddel fra Sofus' forældre for at pakke det sidste af Barnets tøj i tasken.

Ud af den ene øjenkrog så hun pludselig noget eller selvfølgelig nok rettere sagt, *nogen*, bevæge sig. Mere magisk var børnehaven alligevel ikke.

Hun vidste, at hun stod skjult her i hjørnet, fordi hun i andre overskudsmomenter havde leget gemme her med Barnet, inden de kastede sig på cyklen i modvind hjem.

Det hun så, undrede hende. Det var ham den lille fra Blå gruppe. Hvad hed han nu? Åh, hun kunne jo aldrig huske andre navne end sit egent Barns. Nogle gange var det altså et problem med så uengageret en hjerne.

Det var ham den lille hysteriske unge med de lidt for store øjne og den udmattede mor, som havde tendens til at være lidt for uopmærksom på de store øjne og i stedet give lidt for meget opmærksomhed til de hysteriske anfald.

De var helt alene i garderoben lige nu, hende og den storøjede. Han kravlede op på bænken og løftede forsigtigt i skiftetøjet, som der nu ikke var så meget af. Så hev han et flot blåt ærme frem, som han

forsigtigt rørte ved, hvorefter han hurtigt pakkede det ind i det øvrige tøj, der lå i kurven.

Hmm var det ikke et ærme med en traktor, som kunne sidde på en bluse med en flot traktor på maven?

Inden hun nåede mere, kom eget Barn listende ind på hende og kildede hende på ryggen. Kradsede var måske mere det rigtige ord, men uanset hvad blev hun fyldt med lettet kærlighed og vendte sig mod Barnet i et stort kram.

Om at gå i Opløsning - del 3

Midt i Mindstebarnets valg mellem cornflakes og havregryn går hun i stå. Hun glemmer alt om at forberede sig på kampen om sukker eller ikke sukker på cornflakes. Hun glemmer at lytte efter lyden, der siger, at kaffen er færdig. Hun glemmer at nusse katten, der smyger sig om hendes ben. Hun glemmer at holde øje med, om Ældstebarnet sidder tæt nok på bordet og at Mindstebarnet selv forsøger at hælde mælk op i glasset.

Det eneste hun tænker på er, ja hvad?

Hun prøver at fange sine tanker et øjeblik. Åh, det er arbejde. Det er en eller andens sure ansigt, når hun ikke kan svare med det samme. Det er ham ders irriterede trækken på skuldrene, når hun igen ikke har fået skrevet referat før en uge efter mødet. Det er hendes egen trætte krop, når endnu en god ide forsvinder ned i muddret i sumpen af ting, der alligevel aldrig bliver gjort.

Det er hendes forsøg på at holde hende der den anden i armlængde, når hun igen og igen forsøger at få hende til at gennemføre eller aflevere noget af det, hun har lovet.

Det er den der følelse af, at alting vender sig imod hende, at hver gang hun har fat i klods-tårn nummer 1, så vælter tårn nummer 2, 3, og 27 henover hende og begraver hende i en lavine af ting, ord og følelser, som hun ikke forstår.

Hun ryster på hovedet indvendig for at vende tilbage til køkkenet og til resten af verden og prøver at komme af med den begyndende varme, der breder sig som en stille feber i hendes krop og som hun kender alt for godt.

Men hun mærker tydeligt, at hun ikke kan stoppe den. Varmen tager over, og hun begynder pludselig (pludseligt for Børnene, men ikke for hende selv) at skælde ud over, at Mindstebarnet ikke kan bestemme sig mellem de forbandede cornflakes og havregrynene, og at Ældstebarnet sidder for langt væk fra bordet, så havegryns-mælken spildes fra den skrå ske og ned på de sidste rene bukser.

Hun snerrer og hiver skeen fra Barnet, imens hun kommer til at skubbe til havregryns-pakken, som lander med et bump på gulvet og kaster et fint lag af havregryns-sne på hendes fødder.

Børnene græder og hun græder selv, mens hun forsøger at samle sig om at børste det fine sne sammen.

De mødes i et stort, langt og tæt knus, hvor Ældstebarnets højre hånd forsigtigt aer hende på ryggen og hun fyldes af kærlighed og skam på én gang.

Om det store Mysterium - del 2

NYT

Det bløde ærme mod den skrøbelige kind. De store bange øjne som faldt til ro ved berøringen. Hun ser dem hele tiden nu. Når hun skal sove, midt i morgenbadet, når hun kysser børnene farvel og på vej til arbejdet.

Det fylder alt, når hun sidder til lange møder, som hun slet ikke opdager lige pludselig, er overståede. Når hun henter børnene og lader som om, hun hører efter og er til stede i deres snak om dagen, uvenskaber og kærlighed. Når hun forsøger at narre Manden til at tro, at hun deltager i aftensmadens snak eller når de en sjælden gang har sex.

Hun tænker ikke længere på dét, hun ikke når eller på, hvad hun nu end skulle have lovet nogen.

Hun tænker ikke længere på skænderier med manden, på usikkerhed eller frustration. Hun tænker ikke på at være en dårlig eller en god mor. Hun glemmer alt om krise og liv og død og mærker slet ikke mere den intense varme brede sig.

Hun tænker kun på Drengen med de lidt for store øjne. Og på Molotrøjen. På Sofus' Molotrøje.

Var det mon den, hun så den dag? Og hvis ja, hvorfor er den så der?

Hun har mange gange forsøgt at nærme sig hans garderobe for at se nærmere på kurven med skiftetøj, men hver gang er en forælder, et barn, en pædagog kommet forbi. Nogle med et nik, andre med optakten til en snak, hun fortvivlet ikke har kunnet komme ud af, før eget Barn finder hende enten med et træt vræl eller et glad knus.

Hun har forsøgt at hente på andre tidspunkter, aflevere senere eller tidligere for at få set nærmere på Moren, men uden held.

Hver nat ligger hun søvnløs time efter time og ser hans øjne lukke sig trygt, hans ansigt finde ro, mens hans kind og hånd mærker stoffets blødhed.

I mange dage ligger hun selv og aer sin kind med det imaginære ærme, inden hun bevæger sig ind i børnetøjsbutikken med de alt for dyre priser og med så meget fokus på lækkerhed, at hun næsten ikke kan trække vejret.

Hun finder en eksakt kopi af Sofus' trøje med traktorerne og lægger endda 4 blå op ved siden af hinanden for at være helt sikker på, at det er den helt rigtige nuance af blå, som hun kender så godt fra sine

drømme. Hun græder næsten af lettelse, da den ovenikøbet er der i den rigtige størrelse.

Hun har tjekket Sofus' garderobe flere gange og har en enkelt gang ovenikøbet tilfældigvis hørt ham kalde fra børnehavens toilet for at få hjælp til at få flyverdragten på efter veloverstået toiletbesøg. Hun sneg sig til at tjekke nakke-sedlen, mens hun trak overdelen op og lod som om hun var en helt almindelig opmærksom, omsorgsfuld og hjælpsom forælder, da den fortravlede pædagog sendte hendes et træt smil af lettelse samtidig med, at hun forsøgte at stoppe en pige i mudderindfarvede termobukser i at smøre hele garderoben ind i mudder.

"Ja tak, den skal pakkes ind" siger hun og smiler falsk til ekspedienten, som forsøger at veje op for den alt for hampræ pris ved at small-talke om børn, vejret, trafikken eller hvad det nu er, mens hun pakker den ind i lilla silkepapir, inden hun folder en omgang økologisk udseende brunt papir om og sætter en smuk prik over i'et med et grønt og lækkert skinnende silkebånd.

Hun ligger den under hovedpuden om natten, venter til Manden er faldet i søvn og aer den forsigtigt med to fingre, inden hun ligger den mod sin kind. Om dagen pakker hun den omhyggeligt ind i det lilla silkepapir og lægger den i hendes taske, mens hun hele tiden lytter efter børnenes sovelyde og mandens tandbørsten. Hun tager den ikke frem på arbejdet, men hun tjekker flere gange, om den stadig er i tasken, mens hun glæder sig til at mærke den igen i aften.

Om at gå i Opløsning - del 4

Så! Lige midt på perron 3 afsnit D krakeler hun. Lige ud af ingenting begynder hun at græde, midt mellem de andre, som ikke har gjort andet end at stå der og vente på et tog.

Helt ufrivilligt trækkes de ind i hendes verden. Men enten ser de hende ikke, eller også er de bare ligeglade. Heldigvis. Så slipper hun også denne gang for at åbne op og lukke andre ind.

Hun vender sig bort, så ingen skal se hende og gør, som hun plejer: Gemmer sig, så ingen ved, hvad der sker i og med hende. Det er nemmest. Nemmest (og sværest, hvisker hendes indre stemme spydigt), men heldigvis har hendes indre stemme det med at hviske ret lavt.

Hun ved jo godt, at det på ingen måde er ud af ingenting, men det føltes ligesom ekstra dejligt at krakelere helt ud af det blå. Hendes krop bliver til én stor skrøbelig æggeskal og indeni forsøger usynlige hænder at holde de store sprøde dele sammen.

Hun bliver reddet på stregen af toget, der ankommer, kaffen i termokanden, taskekarameller (dem, man nogle gange er heldige at finde i bunden af tasken, gemt under plastre og gamle tyggegummipakker), jazz i hovedtelefonerne og det forfærdeligt kedelige notat, som hun lige kan nå at gøre færdig i toget til deadline samme dag.

Mens toget farer afsted fra station til station, takker hun hverdagen for endnu engang at sende hende en redningskrans.

Om det store Mysterium - del 3

Legelisten, legelisten. Hvor fanden er den nu? Den plejer altid at hænge der på indgangsdøren med det ene formål at sikre forældre dårlig samvittighed, når man enten:

A. Lader som om man ikke hører, hvad Barnet siger om, at det åh så gerne vil lege med Emma, og at Emmas mors telefonnummer står her. Det siger Emma selv.

Eller B: Stadig ikke har fået kontakten Julies mor efter sidste garderobesnak om, at børnene så gerne vil lege sammen, og det ku jo være så hyggeligt og så ku vi jo få en kop kaffe og...

Men når man så endelig skal bruge den til noget meningsfuldt. Ja, hvor fanden er den så?

Hun kigger mellem sedler over Særlig Sjove Ting på biblioteket i denne uge, børnehavens Forsøg På Lokning Af Sagesløse Forældre Til Renovering Af Legepladsens Sandkasser og Tilmelding Af Stakkels Intetanende Børn Til Byens Musikskole.

Ingenting. Ikke nogen legeliste med Emils stakkels mors navn og telefonnummer. På hans garderobeskilt, hvor både barnets og forældrenes navne meget pædagogisk er skrevet på – gerne med et overraskende sløret foto, som viser barnet i et meget u-fotogent øjeblik, har hun fundet hendes navn: Amalie.

Men hun har brug for at finde efternavnet, så hun kan... Hmm ikke *forfølge*, nej det er bestemt ikke det rigtige ord, men finde spor. Ja, det er mere korrekt. Finde spor, der kan hjælpe hende med løsningen af Det store mysterium.

Et mysterium, som rumsterer inde i hendes hoved dag og nat efter synet af drengen med de store øjne i garderoben og den hjerteskerende seddel om Sofus' forsvundne Molo-bluse (den med den grønne traktor på det ene ærme).

Den er der ikke, den skide liste. Øv. Hvad gør hun, hvad gør hun? Hun kan ikke stoppe nu. Hun er nødt til at vide mere – grave dybere. Hun *vil* vide mere. Hun kan mærke, at kroppen bliver varm nu, og at hjernen kører rundt. Hun må vide mere om de store utrygge øjne og det bløde ærme mod kinden.

Hvad gør hun, hvad gør hun? Der må være én et sted. Det er en børnehave for pokker – hvordan skal forældrene ellers kunne skamme sig ordentligt. Kontoret! De må have én derinde. Hun må ind i løvens hule. Ind mellem reolerne med pædagogiske blade og bøger om børns udvikling, alt for mange gamle vagtplaner, gulnede børnetegninger af tænder og nisser og velmenende kollegiale råd. Der er ikke andre muligheder.

Hun retter ryggen og trækker vejret dybt – og så går hun ind. 12 skridt. Hun tæller dem, tager et falsk smil på og kigger ind, mens hun banker på den åbne dør. Som forventet modtages hun af et stort (ægte) smil fra Lederen, som vender sig om på sin kontorstol og hilser hjerteligt på hende (hvordan kan hun dog huske alle de navne på alle de forældre? Selv kan hun bare huske et par pædagoger og så måske et enkelt barn eller to – i hvert fald af dem, hun kan sætte ansigt på også).

“Øhm ja, jeg...” Hun går i stå, hvad havde hun egentlig tænkt sig? Skal hun sige, at hun har brug for Emils mors efternavn, så hun kan finde hende på Facebook, fordi hun tydeligvis er en del af Det store mysterium? Nej, den går nok ikke.

Julie! Åh shit, hun må trække Julie-kortet.

En ny dyb vejrtrækning og et nyt falsk smil: Hun har ledt efter legerlisten, da hun vil lave en aftale med Julies mor om leg og kaffe. Hun trækker smilet alt, hvad hun kan: “Mon listen er er her på kontoret?”

Lederen smiler tilbage (igen det ægte smil, hvordan mon hun gør det?) og slår nærmest jublende hænder sammen. Sofie sagde jo netop tidligere i dag til hende, at de havde talt om det. Hvor var det pudsigt.

(Sofie. Nå, hedder Julies mor det?) Hun nikker, smiler og rækker hænderne frem mod listen, som er ved at blive fundet frem mellem bunkerne på skrivebordet.

Hun skriver pligtskyldigt Julies mors nummer ned og forsøger at memorere Emils mors efternavn og telefonnummer.

Hun lader som om, hun smiler på vejen ud og kan næsten holde et stort suk inde, da Lederen fortæller, at Julies mor kommer til bestyrelsesmødet i aften, og bliver så glad for at høre, at én af dem nu endelig fik taget sig sammen. Den hjertelige latter runger i hendes hoved, da hun taster Emils mors telefonnummer og efternavn ind på sin telefon ude ved cykelstativerne, mens hun forsøger at småsludre med Barnet om madpakker og sandkasseleg.

Om at være på vej Tilbage - del 1

Hun vågner langsomt, da vækkeurets ringen kalder på hende fra en utydelig drøm langt væk. Ved siden af hende ligger Den store i dyb søvn under hendes dyne. De har delt den i nat lige siden, at hun vågnede ved at blive kildet på ryggen af et fnisende barn. Efter at været pakket ind i morens dyne faldt de dog i søvn kort efter – begge med et lille smil om munden.

Men nu er der ikke mere søvn til hende. Klokken er 5.25, og telefonen gør opmærksom på, at nu er det altså slut. Hun slukker vækkeuret og kigger over på Manden, som ligger svagt snorkende med en arm om Den store. Hun lytter efter Den lille, som overraskende nok har sovet i sin egen seng i nat. Hun hører Barnets rolige tunge snorken og indstiller sig allerede nu på endnu engang at skulle vække Barnet fra den søde søvn og den deraf følgende debat, som det vist hedder på voksensprog.

Helt uden at trække tiden som normalt, rejser hun sig og går ud på badeværelset. Mens hun tisser, kommer hun i tanke om tøjet i vaskemaskinen, som ikke kom i tørretumbleren i aftes. Hun sukker, mens hun rejser sig.

Det er tidligt, og hun har ondt af sig selv, fordi hun meget hellere ville putte sig under dynen, måske endda sammen med Manden, hvis det skulle være helt ekstraordinært.

Hun vasker hænderne, mens hun prøver at starte dagen med et smil til sig selv og overvejer, om hun skal lave sine 2 minutters træningsøvelser, som måske – måske ikke, vil gøre hende i stand til at løbe de der 5 km.

Hun gør det ikke, synes hun er lidt træt i benene og vil hellere bruge tiden på at barbære sig under armene. Hun ved måske også udmærket, at hun ikke kommer af sted på løbetur i aften. Når madpakken er smurt, er der sikkert tusind andre ting, som hun burde lave.

Ifølge hendes veninde, er det for tidligt at begynde at drømme om pensionsalderen, når man kun er 36, men det gør hun altså. Hun drømmer om tid til at trække vejret. Tid til at være alene og trække sig helt ind i sig selv i mere end 30 min. Hun drømmer om et liv med velfungerende glade voksne og ikke mindst *udeboende* børn. Måske en mand som tager på forretningsrejser, bare en gang i mellem. Selvfølgelig ikke for tit, de skal jo nødvendigvis blive fremmedgjorte overfor hinanden, når børnene ikke længere kan fungere som parforholdets kit. Så vil hun bare være i sit helt eget tempo og i sit eget liv. Og være opladet til at dyrke tosomheden igen.

Hun drømmer om at tage en pause fra livet, sidde på en øde ø, uden at det får negative konsekvenser, for børn, parforhold eller arbejde. Hun tager sig endda nogle gang i at drømme om, at hun aldrig havde fået Manden og Børnene. Ja, så ville hun ikke have et dejligt forhold (med lejlighedsvis udsving) eller de mest fantastiske børn, men det ville hun jo ikke vide. Samtidig ville hun måske så heller ikke kende den tunge følelse af indebrændt træthed, som skærer helt ind til knoglerne, som indimellem rammer hende som et lyn fra en klar himmel. Hun løfter en imaginær pegefinger af sig selv. Der ville sikkert bare være andet i hendes liv, der skar ind til knoglerne.

Hun spyttede tandpastaen ud, besluttede sig for at lade tanker om pause tage en pause, og smiler igen til sig selv. Hun orker ikke at vurdere sig selv i dag, men accepterer hvad hun ser i spejlet. Dog først efter hun har fjernet det lange stride hår på hagen. Hvorfor kommer det dog der, og endnu vigtigere, hvor længe har det siddet og strittet der på hagen? Et nyt dybt suk.